సెలవుకొన్న కలలు!

కె. రామలక్ష్మి

ఉదయం లేచింది మొదలు ఒకటే హడావిడిపడుతూంది పార్వతి - పన్నెండుగంటలలోపల అమ్మ రాదేమోనని.

"ఆవిడ రాకపోతే నే చూసుకుంటా లేవోయ్. ఏమిటా ఖంగారు?" గెడ్డం గీసుకుంటూ అడిగాడు కృష్ణమూర్తి.

"ఏ లేదు. ఈరోజు మేం కలుసు కోకపోతే మళ్ళీ ఎప్పుడు కలుసు కుంటామో కప్పు ఊరికి వెళ్ళిపోతుంది ఉష సెలవులు కూడా అయిపోతాయి. బీరకాయలు చెక్కుతీస్తూనే అంది పార్వతి.

"పోనీ నువ్వు ఫ్రీగా ఉన్నావుగా? ఓసారి ఆవిడనీ ఓసారి యీవిడనీ చూసేసివద్దువుగాని" తేలికగా అన్న కృష్ణమూర్తిని కొరకొర చూసింది పార్వతి ఆమె చూపు తిప్పుకొనేలోపల సన్నగా కన్నుకొట్టి ఊరుకున్నాడు- కృష్ణమూర్తి.

"చూస్తున్నాంగా- ఈ యింట్లో ఓ అరగంట ఎక్కడైనా వెళ్ళిరావాలంటే ఎంత ప్లానింగుచేయాలో?" కోపంగానే అంది పార్వతి

"అందుకే ప్లానింగో అంటే విన్నావా ఏమిటి నువ్వు? కాలెండరు పాపల్లాంటి పిల్లలో అంటూ...మాట పూర్తి కానివ్వకుండా బాత్‌రూము

తలుపులు జేరవేసి చక్కాపోయింది పార్వతి. సిగ్గుతో ఆమె బుగ్గలు ఎరుపెక్కి ముఖం జేవురించింది. ఉదయం నుంచీ పొయ్యిదగ్గరే ఉందేమో ముఖం చిరుచెమటలతో తడిసి మెరుస్తూంది చీరకొంగుతో ముఖం అద్దుకుని కూరని పొయ్యెక్కించేపని ప్రారంభించి కృష్ణమూర్తి మాటలకి నవ్వుకుంది...

అప్పుడే వంటగదిలోకి వస్తూన్న కృష్ణమూర్తి, ఆ నవ్వుచూసి భార్య దగ్గరకి చేరాడు.

"ఏవిటాజోరు? చెప్పు" అంటూ నిలదీశాడు - కృష్ణమూర్తి. టిఫిను ప్లేట్లోసద్ది బల్లమీద పెట్టింది.

'నువ్వు ఎందుకు నవ్వావో చెప్తేగాని టిఫిను ముట్టుకోను' భీష్మించాడు.

"ఏంలేదు. ఉట్టినేనే. ఏం నవ్వకో కూడదా ఏం?" అంటూ ఎదురుప్రశ్న వేసినా పార్వతి ముఖం వింతగా వెల్గుతూ దాగనంటూన్న ఏదో రహస్యాన్ని రహస్యంగానే తెలియ చేసేస్తూంది.

చెప్తేనేనూ నవ్వుతానుగా? భర్తకి టిఫిను పెట్టి తమ్మిల్లో పొద్దుపోలిన ముఖంతో భారతనారి పక్కన నిలబడాలని ఏ కే.రా. ఏనా రాసిందా ఏం కొంపతీసి!" అడిగాడు.

"మధ్యాహ్నం భోజనం నుంచి వచ్చాక చెప్తానులే."అనేసింది పార్వతి.

"ఇందాకా షేవ్ చేసుకుంటూఉంటే నాకో ఆలోచన వచ్చింది పార్వతీ. ఇన్నేసి ఉత్తరాలు రాసుకుంటారు. అవకాశం దొరికినప్పుడల్లా కలుసుకుంటారు. ఈపూటభోజనం ప్రోగ్రాం కోసం ఎందుకంత ఆత్రపడుతున్నావో అన్నదే- ఆలోచన. చెప్పు, ఎందుకు? ఈ భోజనానికీ నా యిప్పటి సగం స్వగతం నవ్వుకీ లింకుఉంది- అవునా? సానునయంగా అడిగాడుకృష్ణమూర్తి.

"ఏంలేదు కృష్ణా—అసలుపిల్ల లేవిటి నాన్సెన్స్ - అనే ఉప ప్రసవించడానికి సిద్ధంగాఉంది. వన్ మినిమమ్, టు మేక్సిమమ్ - అనే కల్పకం మూడోసారి ముచ్చటగా కడుపుతోంది సరి కదా ఈసారి ఆడపిల్ల కావాలంటూ అందరిదేవుళ్ళకీ మొక్కుతోంది. ఇదంతా జ్ఞాపకంవచ్చి..." పార్వతి మాటని మధ్యలోనే ఆపి.

"మరి నీసంగతి" అంటూ ఆమెని దగ్గరకి తీసుకున్నాడు-కృష్ణమూర్తి.

"అది సాయంత్రంగాని..." అంటూ అతని కౌగిలి విడిపించుకుని వంటమీదకి ధ్యాస మళ్ళించిందిపార్వతి.

అమ్మరావడం కృష్ణమూర్తి ఆఫీసుకువెళ్ళడం ఒకేసారి జరిగాయి.

"సాయంత్రం త్వరగా వస్తాను. యిల్ట్రయినల్ కత్తిపోటు సినిమాకి టికెట్లుకూడా తెస్తాను. అక్కడే ఉండిపోకు" అంటూ పార్వతిని హెచ్చరించి

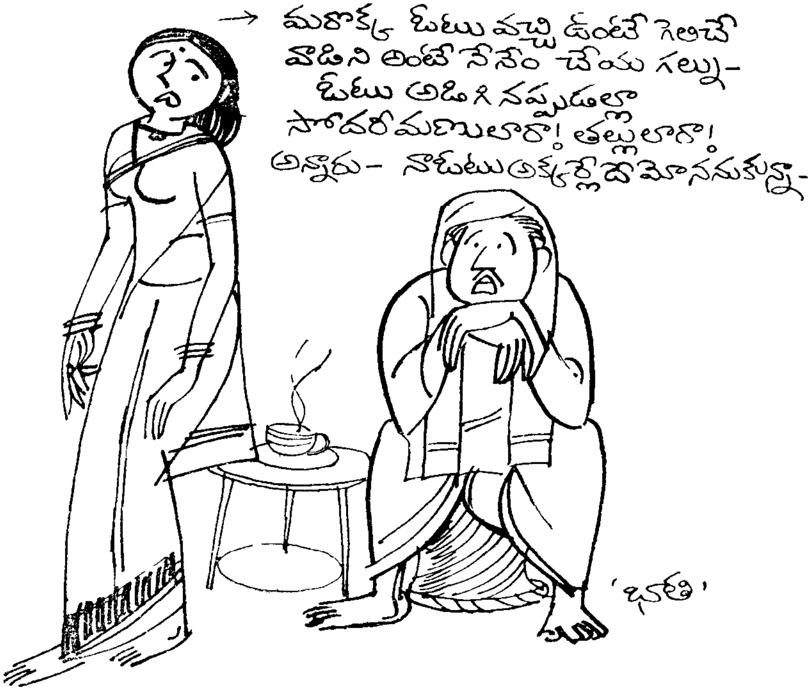

మరీ వెళ్ళాడు. కృష్ణమూర్తికి ఒక భయంఉంది – పార్వతి స్నేహితురాళ్ళంటే వాళ్ళు అలాంటివాళ్ళు. బొమ్మలచేతకూడా మాట్లాడించే రకాలు!

కృష్ణమూర్తిని సాగనంపి తల్లితో కబుర్లుచెప్తూ అద్దంముందు కూర్చుంది. అద్దంలో తన ప్రతిబింబాన్ని చూసుకుంటూంటే ఏమేమిటో జ్ఞాపకం రాసాగాయి పార్వతికి.

“అదేమిటే అలా పరధ్యాన్నంగా కూర్చుండిపోయావు త్వరగా తెమిలి వెళ్ళు,” అంటూ వంటిల్లు సర్దుతూ హెచ్చరించారు పార్వతి తల్లి.

“ఏం లేదమ్మా – ఉష చదువుకునే రోజులకన్నా అందంగా హుందాగా తయారైంది కప్పుకూడా నిండుగా తీపిగా కన్పిస్తుంది. నేనుమటుకు ఇలా ఎందుకయ్యాను?” తనని తానే ప్రశ్నించుకున్నట్టు తల్లిని అడిగింది పార్వతి

“పిచ్చి! నీకు మటుకు ఏంలోటు? చదువుకునేటప్పటి నీకూ, ఇప్పటి నీకూ ఏం తేడాలేదు; కావలిస్తే నీ స్నేహితులనే అడుగు. కొంచెం బొద్దుగా తయారయ్యావు అంతే లేవే. త్వరగా తెమిలివెళ్లు. నేను వెళ్ళేక తలుపుతాళంవేసి బాబిగాణ్ణి

స్కూలునుంచి తీసుకువస్తాను," అన్నదామె.

తన రహస్యం తల్లికి చెప్పాలా? అప్పుడే చెప్పకూడదా? అన్న సందిగ్ధంలో పడిపోయిన పార్వతి యాంత్రికంగా అలంకరించుకుని చెప్పుల్లో కాళ్లు దూర్చింది

"అదేమిటే? ఎంతో సరదాగా వెళ్ళవలసినది - అలా దిగులుపడి వెడుతున్నావు? వెళ్ళి హాయిగా నాలుగ్గంటలదాకా వాళ్ళతో గడిపి రా," అంటూ కూతుర్ని సాగనంపారు

కల్పకం ఇంటికి ఆట్టే దూరంలేదు. అయినా రిక్షా ఎందుకని టాక్సీ ఆపి ఎక్కింది పార్వతి. అంతులేని ఆలోచనలు ఒక కొలిక్కి రాకముందే టాక్సీ కల్పకం యింటిముందు ఆగింది వాణ్ణి పంపి గుమ్మంలో అడుగెట్టిందో లేదో-అమాంతం స్నేహితురాళ్ళిద్దరూ మీద పడ్డారు-'ఇంత లేటా?' అంటూ-'ఏదీ-తెమిలేసరికింత అయింది - లోపలికి రానిస్తారా?' అంటూ హాల్లోకి నడిచి కుర్చీలో కూలబడింది

అదిమొదలు కాలం స్తంభించిందో! రాకెట్ వేగంతో పయనించిందో - ఆ ముగ్గురిలో ఎవరూ గమనించే స్థితిలో లేరు; ఒకటే కబుర్లు, ఒకటే నవ్వులు, ఒకటే గోల.

ఆఖరికి కల్పకం అమ్మగారు అన్నారు.

"మీ పిచ్చికూలా, ఒకళ్ళ తరవాత ఒకళ్లు మాట్లాడకూడదర్రా," అంటూ.

"మీ కర్థం అవుతుందండీ,'' అంది కూర్చోలేకుండా లేవలేకుండా అవస్థ పడుతున్న ఉష. నిండుగా వర్షించడానికి సిద్ధంగావున్న మేఘంలాగా, పండినపండు చివరికొమ్మన వేలాడుతూ ఎప్పుడు రాలుతుందా-అన్నట్టు ఉంది ఉష అయినా అలసటగాని ఉత్సాహంలేమిగాని లేవు అదీ చూడ ముచ్చటగా ఉన్నసంగతి.

"పిల్ల లేవిటి నాన్సెన్స్ అన్నావే?" అంటూ వేళాకోళం చేసింది పార్వతి.

"నా కేంతెలుసు నువ్వు నానిగుడ్డ ఇచ్చి ఉంటే ఈ అవస్థ తప్పేది నాకు" అంది ఉష. పిల్లలూ, ముచ్చట్లూ ప్రసవాలూ ఇవి తప్పించి వేరేమాటలే రావడంలేదు మహావ స్త్రీ భర్తలగొడవ-ఆశ్చర్యం వేసింది పార్వతికి.

"కాలేజిలో హాక్సలీ, మెకాలే అంటూ కాకిగోల చేసే మేమేనా ఇలా మాట్లాడుతున్నది"-అనుకుంది

"ఏవిటే వచ్చిన దగ్గిరనుంచి చూస్తున్నాను-ఏదోలా ఉన్నావ్?" కల్పకం పార్వతిని నిలదీసింది.

"అప్పుడే మూడుదాటుతోంది - నే వెళ్ళాలి." అంటూ లేవబోయింది పార్వతి.

"నే నడిగినదానికి బదులుచెప్తేగాని

వెళ్ళనీయను," కూర్చోపెట్టేసింది కల్పకం.

"ఏం లేదే. మనం కాలేజీలో చదివే రోజుల్లో ఎలామాట్లాడే వాళ్ళమో - ఇప్పుడూ అలాగే మాట్లాడుతున్నాం - కాని వాటికీ ఇప్పటివాటికీ ఎంత తేడా!" అంది పార్వతి -

"మై గాడ్! అవునుసుమా - ఉట్టి వెజిటబుల్స్‌లాగా తయారైపోయినట్టుంది. ఏం పార్వతీ!"

"అవునే. ఇంటలెక్చువల్ కంపెనీ

లేకపోతే ఇలా తయారవక తప్పదు, అంది కల్పకం.

"ఇంటిదగ్గర లేను పోనీ మనం కలిసినప్పుడేనా ఏం మాట్లాడాం?" అంది పార్వతి

"ఇదా - ఆలోచిస్తున్నావు? నీ కేం? హాయిగా పిల్లలిద్దరూ స్కూలుకి వెళ్ళిపోతారు. ఆయన ఆఫీసు. ఇంట్లో కూర్చుని మెదడికి పదును పడ్తూ ఉంటావు." అంది కల్పకం.

వేలవంగా నవ్వింది పార్వతి. తన సంగతి చెప్తే నవ్వుతారేమోఅని భయం ఒకపక్క; చెప్పకుండా ఎలా? అని ఓ పక్క -

"నే వెళ్ళేముందో వార్త చెప్పి వెళ్ళాలి ఉష్వా. ఉష్ - నన్నూ మీ జాబితాలో చేర్చండి" అంటూ లేచి నిలబడి చీర సద్దుకుంది.

ఓ క్షణంపట్టింది పార్వతి మాటలుకు అర్థం చేసుకుందుకు - స్నేహితురాళ్ళిద్దరికీ

'మై గాడ్! ఇంత మంచివార్త ఎలా దాచగలిగావు పార్వతీ?" అంటూ ఉష అమాంతం కౌగలించుకుంది. కల్పకం మళ్ళీ కూర్చోపెట్టేసింది.

"మీరు నవ్వుతారేమోనని భయం వేసింది," అంది నెమ్మదిగా.

"నవ్వడమా? ఎందుకూ?" అర్థం కాలేదు కల్పకానికి.

మనం ఎంతెంత ఆదర్శాలు వల్లించే వాళ్ళమే నా మటుకు నేను..." నసిగింది పార్వతి సిగ్గుతో ఆమెముఖం కందిపోయింది. సిల్లీగా ఆలోచిస్తావేంటి పార్వతీ? కాలేజీ జీవితానికీ సంబంధంఏమిటి? దానిదారి దానిది దీనిదారి దీంది - కొట్టిపారేసింది కల్పకం,

"అది కాదే - ఇద్దరితో చాలనీ, మళ్ళీ చదివి - ఇంకా చదివి..."

"ఆఘోరించావులే, ఇటువంటి ఎదురుచూడని తీయని సంఘటనలే హాయిమనిపిస్తాయి." అంటూ యీ సువార్త చెప్పడానికి లోపలికి వెళ్ళింది కల్పకం.

"అయితే ఈసారి అమ్మాయితప్పదు" అంది ఉష

చూడాలిమరి - నా కెంతపిరికితనం తోచిందో తెలుసా ఉషా? మీరు నన్ను వేళాకోళం చేస్తారనీ. ఓ ఆట పట్టిస్తారనీ భయపడ్డాను అంది

"ఆటపట్టించడానికి నీ లో ఏం ఏమిటి పార్వతీ? ప్రసవవేదన కష్టం తల్చుకున్నప్పు డెందుకొచ్చిన పీశ ఇది అనిపించినా నీ పిల్లల్ని చూసి - అది మరిచిపోతున్నాను నేను అలాంటిది నువ్వు కనీ బాధపడికూడా మరిచి మాతృత్వం అమృతంలాగా స్వీకరిస్తున్నావు. కుచేలసంతతివద్దుగాని ముచ్చటగా ముగ్గురుండడానికేం?" పార్వతి భుజంమీద చెయ్యివేసి కూర్చుంది ఉష.

మిఠాయిం. రవికెలబట్టా, పళ్లూ, తాంబులము పెట్టి కల్పకం తాంబులం అందించారు.

"మళ్ళీ ఉషకు పుట్టబోయే పాపకి పేరు పెట్టినప్పుడు అది పిలుస్తే కలిసి ప్రోగ్రెస్ చర్చిద్దాంలే పార్వతీ - ఈలోగా చిన్నచొక్కాలు కుట్టుకు నేను కుట్టాలి-" అంటూ స్నేహితురాల్ని సాగనంపింది కల్పకం ఉషని కూడా అదే టాక్సీలో ఎక్కించి దారిలో దింపి, పార్వతి ఇల్లు చేరేసరికి ఐదుగంటలు దాటిపోయింది.

హాల్లో కూర్చుని పేపర్లు తిరగేస్తున్న కృష్ణమూర్తి పార్వతి రాకతో పేపరు టేబిలుమీద పడేసి లేచాడు

నే చెప్పలేదూ - మీ ముగ్గురూ చేరితే అంతే'' అన్నాడు నవ్వుతూ.

'అవునే అమ్మాయి! సినిమా కన్నాడుటగా - త్వరగా రాక పోయావూ," నిష్ఠురంగా అన్నారు పార్వతితల్లి.

"లేదమ్మా - ఆకబురూ ఈకబురుతో ఆలస్యం అయిపోయింది. ఈరోజు

ఎక్కడికీ కదలలేను కృష్ణా !" అంది దీనంగా.

'పోనీలేవోయ్, మళ్ళీ ఆదివారం వెడదాం నేను అత్తయ్యని దించేసి వస్తాను-' అన్నాడు కృష్ణమూర్తి. అమ్మయ్య! అనుకుంది పార్వతి.

ఆరాత్రి పిల్లలు నిద్రపోయాక కృష్ణమూర్తి కౌగిట సర్దుకుంటూ అంది "మేం ముగ్గురం ఒకే పడవలో ప్రయాణం చేస్తున్నాం-కృష్ణా" అని.

"అంటే" ముఖంమీద పడుతున్న జుట్టు సవరిస్తూఅడిగాడు-కృష్ణమూర్తి.

"అంటే అంతేమరి కల్పకానికి ఆరో నెల. ఉష నేడో రేపో-అంటూంది నేనేమో."

"అమ్మదొంగా చెప్పలేదేం ? ఇలాం టివి నాకు కదా ముందుచెప్పాలి ?" అంటూ పార్వతిని ఆవేశంతో ముద్దు పెట్టుకుని ఆనందం వెలిబుచ్చాడు.

"నీ కొత్తకారు ప్లాను తలక్రిందు లవుతుందని విసుక్కుంటావని చెప్ప లేదు కృష్ణా - మళ్ళీ ఐదువేలు డిపా జిట్" నవ్వుతూనే అంది పార్వతి.

"ఈపటికీకలసృష్టించుకున్నాంగా! వచ్చేపదు కొందాం కారు. మరేం మునిగిపోలేదు - మనమేం ముసలా ళ్ళమా ఏమిటి ?'' చిలిపిగా నవ్వుతూ అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

"వాళ్ళు నవ్వుతారేమో అని ఎంతో బెంగ అనిపించింది. నా ఆనందంకంటే వాళ్ళదే ఎక్కువగా తోచింది తరవాత. గుండెలమీంచి బరువు దించినట్టు అనిపించింది. అంతే కాదు - నాకూ ఇప్పుడు ఎంతో ఉత్సా హంగాఉంది.'' కృష్ణమూర్తి జుట్టు నిమురుతూ తనఊహాలు పైకిచెప్తోంది పార్వతి...

"అయితే వచ్చే వారం వెస్టర్న్లవద్దు అలాంటివి చూసే నానిగాడిలాంటి రౌడీని కన్నావు. ఈ సారేనా ?"

"పతివ్రతల కథలు చూద్దాం -సరేనా?" అంటూ బెడ్ లైట్ పెట్టడానికి లేచాడు కృష్ణమూర్తి.

'అయితే సినిమా చూడ్డమేపడదు' అంది పార్వతి నవ్వుతూ.

"ఏం ?''

"రంభా ఊర్వశిల్లాంటివారిపక్కనే శూర్పణఖల్ని తెచ్చి పెడతారుగా? అవీ ఇవీ విడిగా ఉండడం లేదుగా మరి ఎలా ?" సర్దుకు పడుకుంటూ అడి గింది పార్వతి.

"అయితే పడుకోబోయేముందు కుమారీశతకం చదివి విన్పిస్తూ ఉంటాను" అన్నాడు కృష్ణమూర్తి చిలిపిగా -

"పోదురూ! మీరు మరీనీ !" అన్నది పార్వతి అలకనవ్వుతో